

Prædiken Mariæ bebudelsesdag 2020.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Da sagde Maria: »Min sjæl ophøjer Herren, og min ånd fryder sig over Gud, min frelser! Han har set til sin ringe tjenerinde. For herefter skal alle slægter prise mig salig, thi den Mægtige har gjort store ting mod mig. Helligt er hans navn, og hans barmhjertighed mod dem, der frygter ham, varer i slægt efter slægt. Han har øvet vældige gerninger med sin arm, splittet dem, der er hovmodige i deres hjertes tanker; han har styrtet de mægtige fra tronen, og han har ophøjet de ringe; sultende har han mættet med gode gaver, og rige har han sendt tomhændet bort. Han har taget sig af sin tjener Israel og husker på sin barmhjertighed som han tilsagde vore fædre – mod Abraham og hans slægt til evig tid.» Amen.

Marias lovsang kaldes dette smukke stykke i Lukasevangeliet. Maria har lige fået en besked af ærkeenglen Gabriel; en besked der på en gang er skræmmende og vidunderlig. For hun skal være mor og ved Helligåndens mellemkomst føde Guds Søn.

Maria er på dette tidspunkt en helt almindelig, jævn pige, uden særlige forudsætninger, for at løse den opgave hun bliver pålagt. Men hun ved helt sikkert godt, hvad det kan komme til at betyde for hende, at hun er blevet gravid, uden at have en far til sit barn. Ensomhed. Isolation. Udstødelse af fællesskabet. Det er med andre ord, en usikker fremtid hun går i møde. Og alligevel er hun i dette øjeblik så

jublende lykkelig, at hun ikke kan holde det inde i sig selv, men må bryde ud i en lovsang til Guds ære.

Maria møder sin skæbne med en åbenhed og en tillid, som kan være svær for os at forstå – de fleste andre ville nok have protesteret over det, som Gabriel havde at fortælle, eller i hvert fald bedt ham om at uddybe, så vi vidste, hvad vi gik ind til. Det gjorde Maria ikke – og nok godt det samme – og alligevel tør hun hengive sig i sangen, og den skæbne, der bliver hendes.

Jeg tænker, at netop nu – i den tid vi står i - der kan vi lære noget af Maria. For lige nu er rigtig mange af os også isolerede. Nogle er ensomme. Mange af os er helt naturligt bange, fordi vi går en usikker fremtid i møde. Vi har heller ingen særlige forudsætninger for at imødegå den krise, som verden lige nu står i.

Vi ved ikke hvad der kommer til at ske, og hvor længe isolationen fortsætter. Nøjagtig som Maria ikke vidste, hvilken skæbne hun og hendes barn, ville komme til at gå i møde.

Vi kan lære noget af Marias tillid til Gud. Ingen af os, ved præcis hvad der kommer til at ske. Men vi kan læne os ind i en tillid til, at det nok skal blive godt igen.

Verden bliver ikke som den var før. Det gjorde den heller ikke for Maria. Men måske kan den blive endnu bedre?

Jeg hører ikke til dem der tror, at det her er en del af Guds plan. Jeg har aldrig opfattet Gud, som en der sad og spillede terning om menneskeliv. Men jeg tror at Gud er her også nu, er her hos dem der ligger i respirator, uden at kunne få besøg af deres familie, og hos dem der kæmper for at redde deres liv. Er der for alle dem, der lige nu er bange og alene, og alle os, som bare kæmper for at få en nye hverdag til at hænge sammen.

Det kan godt være, vi ikke ligefrem bryder ud i lovsang, som Maria – det ville også være for meget at forlange. Men pudsigt nok, så er det netop i disse dage, som om det er sangen der forener os. I Italien synger de ud af vinduerne for at holde modet oppe hos hinanden. Herhjemme har vi fællessangen på dr1 hver morgen klokken 9 som samler en hel nation.

Som et symbol på, at vi står sammen, og at vi en dag er på den anden side af alt det her. At vi en dag kan mødes igen, stå skulder ved skulder ved midsommerbålet, mens vi synger Vi elsker vort land, eller på Roskilde festival, når yndlingsbandet spiller.

Og indtil da, må vi øve os i at leve ligesom Maria gør det. I tro og tillid til Gud. Og tør vi så det? Ja spørgsmålet er måske snarere, om vi tør lade være? Amen.